

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Miloslava Výborného a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., v právní věci žalobce: **A. T. T.**, zast. JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Odbor cizinecké policie**, se sídlem Křižíkova 279/8, Praha 8, proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 7. 2019, čj. KRPS-126125-57/ČJ-2019-010022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 15. 8. 2019, čj. 42 A 9/2019-39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Ustanovenému zástupci JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **4 114 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) byl původně zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to na 60 dní. Tato doba zajištění byla v záhlaví uvedeným rozhodnutím prodloužena o dalších

90 dní. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, kterou Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) rozsudkem podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl jako nedůvodnou.

[2] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že jediný žalobní bod směřoval do nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované spočívající v tom, že žalovaná nezdůvodnila, proč stanovila dobu zajištění právě na 90 dní. Krajský soud poukázal na čtvrtý až šestý odstavec na straně 6 rozhodnutí žalované, kde žalovaná specifikovala předpokládanou dobu potřebnou pro provedení příslušných administrativních úkonů – přibližně 60 až 90 dní na vyřízení dokladů vietnamskými úřady a 10 až 20 dní na doručení dokladu zabezpečenou poštou správnímu úřadu počítanou ode dne 21. 6. 2019, kdy byla vyrozuměna o průběhu vyřizování věci. Dle krajského soudu vadou nepřezkoumatelnosti napadené rozhodnutí netrpělo

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost. Namítl, že soud zkreslil pasáž odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť z něj nevyplývá, že by součet dob, po kterou měly probíhat vyjmenované úkony (70 – 110 dní), měl běžet právě od 21. 6. 2019. Krajský soud zjevně doplnil rozhodnutí žalované o vlastní úvahu. Stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, čj. 1 As 93/2011-79, týkající se nutnosti doby zajištění cizince.

[4] Žalovaná odkázala na svoje vyjádření k podané žalobě a souhlasila s rozsudkem krajského soudu. Poukázala i na to, že zajištění stěžovatele již nadále netrvá, jelikož dne 2. 8. 2019 bylo realizováno jeho vyhoštění.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s., přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[6] Podstatou kasační stížnosti je otázka, zda žalovaná v rozhodnutí o prodloužení zajištění uvedla den, od kterého se přibližná doba 70 – 110 dní potřebná k ověření totožnosti stěžovatele a obdržení cestovního dokladu počítá, nebo tento den doplnil svoji úvahou až krajský soud.

[7] V napadeném rozhodnutí je na str. 6 ve čtvrtém odstavci uvedeno následující: „Dne 25.06.2019 správní orgán telefonicky dožádal Ředitelství služby cizinecké policie, Odbor podpory výkonu služby, Oddělení pobytového režimu cizinců (dále jen „ŘSCP“), o zaslání sdělení ve věci zjišťování totožnosti a přípravy realizace správního vyhoštění výše jmenovaného cizince. Téhož dne ŘSCP, Oddělení pobytového režimu cizinců správnímu orgánu zaslalo

pokračování

požadované sdělení, ve kterém je uvedeno, že po uplynutí zákonné lhůty pro podání žádosti o mezinárodní ochranu byla dne 04.06.2019 cestou Ministerstva zahraničních věcí a následně Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále jen „Velvyslanectví ČR“) podána Ministerstvu veřejné bezpečnosti, imigračnímu odboru v Hanoji žádost o readmisi výše uvedeného cizince dle článku 3 Dohody mezi vládou České republiky a vládou Vietnamské socialistické republiky o předávání přebírání občanů obou států. Dne 21.06.2019 obdrželo ŘSCP zprávu, že všechny materiály potřebné ke zjištění totožnosti byly v originále předány kompetentním úřadům Vietnamu v Hanoji. Proces ověření totožnosti, vydání náhradního cestovního dokladu společně s doručením náhradního cestovního dokladu nelze přesně časově predikovat. V obdobných případech probíhá proces ověřování totožnosti od zaslání žádosti přibližně 60 – 90 dní, dalších přibližně 10 – 20 dní „cestuje“ doklad na ŘSCP zajištěnou poštou. Poté lze přistoupit k samotné realizaci správního vyhoštění. [pozn. ztuchnění provedl NSS].

[8] Z výše citovaného odstavce naprosto zřejmě plyne, že den 21. 6. 2019 určila již žalovaná jako den, od kterého počítá dobu 70 – 110 dní k provedení potřebných úkonů. Žalovaná považovala za rozhodný den, kdy kompetentní úřad v Hanoji obdržel žádost o ověření totožnosti, což byl právě den 21. 6. 2019. Tomuto odpovídá i spisová dokumentace, kde na č. l. 147 správního spisu je tato informace uvedena. Námitka, že den 21. 6. 2019 určil až krajský soud, je tak nedůvodná.

IV. Závěr

[9] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci při tom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[10] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady nad rámec její běžné úřední činnosti.

[11] Krajský soud ustanovil usnesením ze dne 15. 7. 2019, čj. 42 A 9/2019-23, zástupcem stěžovatele JUDr. Ing. Jakuba Backu, advokáta. V takovém případě platí odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci náleží za zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti odměna za jeden úkon právní služby podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Jedná se o písemné podání ve věci samé - kasační stížnost [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za tento úkon právní služby náleží ustanovenému zástupci odměna ve výši 3 100 Kč (§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se částka odměny zvyšuje o částku odpovídající dani, kterou je z odměny povinen odvést, tj. o 714 Kč. Výše celkové odměny ustanoveného zástupce proto činí 4 114 Kč. Uvedené částka bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 6. listopadu 2019

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu